BOBBY MOORE SE DESTĂINUIE

FRAGMENTE DIN CARTEA SCRISĂ DE CELEBRUL FOTBALIST ENGLEZ

23

„POVESTEA MEA ŞI A FOTBALULUI"

După ce joacă în echipa din orăşelul Barking, apoi în diverse selecţionate districtuale de juniori, Bobby Moore este luat de clubul West Ham unde se antrenează sub conducerea lui Malcolm Allison.

Ca junior al acestui club face parte de mai multe ori din echipa Angliei la turneele U.E.F.A. În anul 1958 este promovat în prima echipă a clubului.

Moore povesteşte apoi despre debutul în prima reprezentativă a Angliei şi despre alte întîlniri internaţionale. Apoi, el s-a ocupat de turneul de la New York ediţia 1963 şi de apariţia lui Alf Ramsey la conducerea echipei Angliei, precum şi despre memorabilul meci Anglia. — Restul lumii, desfăşurat pe Wembley cu ocazia împlinirii a o sută de ani de la înfiinţarea Federaţiei engleze de fotbal. Curînd el pleacă la Rio de Janeiro pentru a participa la „Mica cupă mondială", alături de echipele Braziliei, Argentinei şi Portugaliei. Aci Moore are sarcina să-l marcheze pe Pelé, acesta lăsîndu-i o frumoasă impresie. Brazilia a învins cu 5—1.

Revenind la activitatea internă, Moore a povestit cum a ajuns West Ham în finala Cupei. Am aflat apoi despre o întîmplare mai puţin fericită din viaţa lui Moore: primele simptome ale unei boli ce va necesita o intervenţie chirurgicală.

După ce relatează despre o serie de meciuri ale naţionalei engleze şi ale lui West Ham (printre care şi turneul de la New York), Moore prezintă o serie de observaţii asupra fotbalului, atît ca activitate internă cît şi internaţională şi încheie cu ultima ediţie a campionatului mondial.

Brazilia fusese scoasă din competiţie, la fel Italia şi Spania. Se calificase în schimb R.P.D. Coreeană, dovedind tuturor că nu există echipe care să poată fi considerate în mod automat afară din cursă.

Următorul joc era împotriva ARGENTINEI, tot pe Wembley. Acesta a fost meciul faimos în care jocul a fost întrerupt peste zece minute, cu ocazia eliminării lui Rattin, căpitanul echipei argentiniene, pentru o dispută avută cu arbitrul. Argentinienii erau foarte buni, o echipă puternică şi unica noastră problemă era dacă vom reuşi să marcăm goluri, căci aveam de trecut o apărare supra-betonată. Ei nu aveau decît să reuşească să păstreze scorul alb pînă după prelungiri, căci la tragerea la sorţi ar fi avut o şansă de exact cincizeci la sută de a se califica mai departe, şansă infinit mai mare decît într-un joc normal, desfăşurat pe Wembley.

În momentul acela Jimmy Greaves era accidentat. Apărarea noastră era neschimbată dar înaintarea era de data asta Ball, Hurst, Charlton, Hunt şi Peters, cei cinci care aveau să rămînă pînă la urmă. Rattin a fost ghinionist, aş putea să spun, prin faptul că a fost eliminat de pe teren, dar nu există nici un dubiu că echipa Argentinei era o echipă nedisciplinată care, negăsindu-şi ritmul şi neavînd viteza necesară de a marca goluri, a folosit prezenţa ei pentru scopuri tactice. Dar chiar împotriva a zece oameni nu ne-a venit uşor să marcăm. În minutul 78, Wilson împinse o minge pînă aproape de linia de tuşă de lîngă steguleţul care marchează locul de corner, unde se afla Peters. Acesta ajunse balonul din doi paşi şi centră din viteză cu stîngul, la semi-înălţime. **Geoff Hurst**, *care-şi începu cursa spre careul advers înainte de executarea acestei centrări, întîlni mingea cu capul şi de la o distanţă apreciabilă o expedie în poartă, în stînga portarului.*

În faţa noastră aveam acum echipa PORTUGALIEI, cea mai bună echipă a întregului campionat mondial, pînă în momentul semifinalei. Jocul s-a desfăşurat la 26 iulie, din nou pe stadionul Wembley. Au fost mulţi care au spus că am avut mare noroc jucînd toate meciurile noastre pe Wembley. Dar să privim lucrurile în faţă. Este bineînţeles un mare avantaj să joci în propria ta ţară, dar stadionul Wembley nu este deloc un „teren propriu" al jucătorilor englezi.

Pot să spun că toţi jucătorii echipei noastre naţionale, au jucat mult mai multe meciuri în cadrul cluburilor respective, pe stadionul Goodison de exemplu (Goodison — stadionul echipei Everton din Liverpool — n.n.), decît pe Wembley. Nu a existat niciodată un comentator de fotbal englez care să fi susţinut că stadionul Wembley ar fi un loc ideal pentru echipa Angliei. Dimpotrivă. Dat fiind faptul că pe acest stadion nu se dispută niciodată jocuri de campionat, ci numai meciuri internaţionale sau finala Cupei Angliei, jucătorii englezi sînt mult mai puţin familiarizaţi cu acest stadion decît cu oricare altul. Dar în timpul ultimului campionat, Wembley deveni totuşi un „teren propriu", datorită publicului, care pentru prima oară a susţinut echipa Angliei, aşa cum nu o făcuse niciodată înainte.

Sînt de acord cu toţi cei care afirmă că jocul cu Portugalia a fost cel mai bun şi frumos meci al întregului campionat mondial. S-a jucat deschis, cu multă fantezie personală şi s-au văzut goluri frumoase. După o jumătate de oră de la începerea meciului nostru împotriva Portugaliei, Roger Hunt, ale cărui curse cu şi pentru minge de-a lungul întregului campionat, au însemnat foarte mult pentru noi, duse mingea cu el în careul advers. Portarul plonjă la picioarele lui Hunt, dar nu reuşi decît să împingă balonul cîţiva metri mai încolo, drept în picioarele lui **Bobby Charlton** *care, cu o precizie matematică, îl strecură printre picioarele a nu mai ştiu cîţi jucători, împingîndu-l în plasă.*

Al doilea gol a venit în minutul 84. Jackie Charlton a trimis o minge cu capul pînă la Ray Wilson. Wilson lui Ball, acesta mie, totul cu capul. Am traversat o parte a terenului pentru a-i pasa mingea lui George Cohen care era liber. Din volé, Cohen a trimis-o tocmai în partea dreaptă a careului portughez, unde se afla Geoff Hurst, păzit cu străşnicie de un apărător portughez. Hurst cîştigă duelul şi trimise mingea puţin înapoi, tot în careu, unde nu era nimeni, dar unde ajunse odată cu mingea şi **Bobby Charlton**. *Şi astfel el marcă şi al doilea gol al acestei partide.*

Eusebio *marcă dintr-o lovitură de la 11 metri, în urma unui henţ comis de Jackie Charlton, care numai astfel putu opri o minge ce se îndrepta spre poartă. Cu acest gol s-a terminat şi meciul. Am dovedit că putem juca şi bine şi frumos atunci cînd şi adversarul vrea să joace la fel. A fost un meci fără faulturi, fără obstrucţii şi fără trageri de timp. Portughezii au vrut să cîştige pe merit şi vreau să afirm în modul cel mai sincer că atît Portugalia cît şi R.P.D. Coreeană şi-au cîştigat mai mulţi prieteni în acest campionat, decît toate celelalte echipe luate la un loc.*

— E cea mai mare victorie a noastră de cînd sînt antrenorul acestei echipe, *ne-a spus Alf Ramsey după meci.*

Avea să urmeze una şi mai mare.

Marea finală

Nimeni dintre noi nu se îndoia de faptul că vom cîştiga în faţa R. F. a Germaniei. Mai cîştigasem împotriva lor cu numai un an în urmă, la ei acasă şi ştiam că stilul lor de joc este destul de apropiat de al nostru, astfel că surprizele erau reduse la minimum. Tensiune există bineînţeles oricînd în cadrul unei competiţii, pentru a nu mai trebui să spun că finala unui campionat mondial este un meci care rămîne întipărit pe viaţă fiecărui jucător, căci este meciul vieţii.

Deoarece acest joc a fost văzut în afară de spectatorii de pe stadion de alte 400 milioane de spectatori la televiziune, nu cred că mai este cazul să fac o descriere amplă a lui. Pot să spun în schimb ceea ce nu s-a văzut, şi anume, că aveam cu toţii palpitaţii, pur şi simplu bătăi de inimă. După numai 12 minute de joc, Ray Wilson îi dă o pasă ideală cu capul... lui **Haller** *care, fără să stea prea mult pe gînduri, trage un şut în diagonală, drept în plasă, pe lîngă mîna dreaptă a lui Gordon Banks. Primul gol contează mult în orice meci cu miză, aşa că nu mai are rost să discut despre acest aspect.*

În acest campionat am învăţat un lucru mare. Valoarea imensă a unei lovituri libere executate cît de repede posibil. Fusesem faulţat de Overath. Geoff Hurst, colegul meu de echipă de la West Ham, se înşurubă în apărarea germană care probabil, timp de cîteva secunde, uitase să-l marcheze. I-am ridicat mingea la înălţimea capului şi **Hurst** *o introduse în plasă pe lîngă Tilkowski.*

Martin Peters, *celălalt coleg al meu de la West Ham, marcă al doilea gol al nostru după pauză, dintr-o pasă primită în careu de la Hurst. 2—1. Vom rezista oare?*

Era în ultimul minut de joc cînd Jackie Charlton execută o săritură pentru a lovi mingea cu capul. După cum am văzut eu faza, germanul Held nu schiţă nici un gest pentru a sări odată cu Jackie, care, din această cauză, dăduse impresia că s-ar fi sprijinit cu mîinile pe umărul lui Held. Lovitura liberă o execută Haller. Careul era o masă de jucători disperaţi care nu-şi mai găseau locul unul lîngă altul. Şi atunci se întîmplă ceea ce nimeni nu ar mai fi crezut posibil. **Weber** *venise la întîlnire cu mingea trimisă de Haller şi cu tot efortul vizibil al lui Banks, ea se opri în plasă.*

Ne mai lipsiseră 20 secunde pentru a cîştiga.

În scurta pauză înainte de prelungiri, Wilson avusese nevoie de îngrijiri medicale şi masaje. Toţi jucătorii aveau jambierele lăsate pînă la glezne. Eu mă aşezasem pe iarbă.

Cred că toţi aveau privirile îndreptate în gol şi erau taciturni. Ştiam că aveam o pregătire fizică bună, mai bună poate în timp decît a altor echipe şi nu ne făceam nici un fel de griji că nu am putea rezista. Unica noastră problemă era aceea de a ne crea ocazii de goluri.

Geoff Hurst *care începuse acest campionat cu rezervă, deveni autorul celui de-al treilea gol, printr-un şut care lovi partea interioară a barei transversale, căzu jos şi apoi afară. Noi văzusem gol, fără îndoială, dar minutul care trecu pînă cînd arbitrul de centru se consultă cu colegul său de linie care ridicase fanionul, a însemnat pentru noi o adevărată agonie.*

Pentru a curma orice urmă de îndoială, **Geoff Hurst** *făcu o cursă de unul singur pe partea stîngă a terenului şi înscrise în ultimul minut al prelungirilor încă un gol. Al patrulea.*

Şi aşa am cîştigat.

Am încercat să-l purtăm pe braţe pe Alf Ramsey, pentru a face turul de onoare, dar el a refuzat.

Ne-am dus ulterior la banchete şi serbări şi nu pricepeam încă ce lucru mare am reuşit să realizăm...

Tot ce pot să spun este că sînt mîndru, foarte mîndru, că am avut marea şansă să fiu unul din componenţii echipei Angliei care a cîştigat trofeul suprem în fotbal. Este un moment care nu va fi uitat de nimeni, nici de cei care au jucat, nici de cei care au privit.

Propriile mele probleme cu West Ham au fost reglementate printr-un contract prin care m-am obligat să mai joc încă şase ani la Upton Park.

Mă întreb ce efect va avea victoria Angliei asupra dezvoltării fotbalului în ţara noastră?

Vor fi necesare oare alte „baremuri" mai ridicate?

Va cere lumea, oare, o tehnică mai desăvîrşită, acum după ce a văzut tot ce are fotbalul mai bun?

Orice s-ar întîmpla, nimănui nu trebuie să-i mai fie ruşine de faptul că este jucător de fotbal englez. Am revenit printre cei mari.

Trebuie, în schimb, să muncim cu abnegaţie şi devotament, pentru a ne putea menţine locul fruntaş pe care l-am cucerit.

Acum, după ce galeriile au tăcut, mă gîndesc tot mai mult la cuvintele lui Alf Ramsey:

— Răspunsul îl vom da la Mexico.

Aceasta este vocea adevărată a fotbalului.

SFÎRŞIT

Traducere de RADU HERBAY

Răsplata supremă în fotbal! Cupa „Jules Rimet" în mîinile antrenorului (Al. Ramsey) şi căpitanului (Bobby Moore) echipei Angliei